

достатність і ефективність систем контролю і управління ризиками певного об'єкта аудиту порівняно з найбільш прийнятною для нього моделлю контролю; можливість значного удосконалення систем контролю і управління ризиками.

Наявність внутрішнього аудиту в компанії значно підвищує ефективність її діяльності в цілому і викликає довіру до підприємства як з боку зовнішніх аудиторів, інвесторів та інших користувачів інформації.

Отже, ефективність діяльності внутрішнього аудиту на підприємствах визначається рівнем його організації. Підсумовуючи вищезазначене, можна стверджувати, що до важливих передумов раціональної організації внутрішнього аудиту слід віднести високу кваліфікацію, ділову й особисті якості керівника аудиторської служби та аудиторів.

Література

1. Бутинець Ф.Ф. Аудит: [підручник для студентів спеціальності "Облік та аудит" вищих навчальних закладів, 2-е вид., перероб. та доп.] / Ф.Ф. Бутинець. – Житомир : ПП "Рута", 2002 – 672 с.
2. Верхоглядова Н. І. «Розвиток внутрішнього аудиту» // Н.І. Верхоглядова // Економіка і регіон. – № 1 (20). – 2009. – С. 136-139.
3. Мелехова Т. О. Обґрунтування функцій внутрішнього та зовнішнього аудиту податків / Т. О. Мелехова // Наука й економіка, 2010, №2 (18). – С. 116-120.

Чугай Ю.М., ст. гр. ОА-10
Кіровоградський національний технічний університет

ПРОБЛЕМИ ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ МОЛОДІ В УКРАЇНІ ТА ШЛЯХИ ЇХНЬОГО ВИРІШЕННЯ

Необхідність покращення показників національного ринку праці в умовах сьогодення зумовлює здійснення нових якісних перетворень, серед яких важливе місце належить працевлаштуванню молоді. Регулювання зайнятості населення, зокрема молодих фахівців, займає важливе місце у соціально-економічному розвитку будь-якої держави, особливо в тих умовах, коли стоїть завдання досягнути стійкого, довготривалого піднесення в усіх сферах суспільного життя. Залучення молоді до розвитку економіки та інших галузей суспільного виробництва – це шлях до забезпечення гідного існування не лише окремої людини, а й усієї держави. Для України такий шлях є важливим стратегічним параметром, оскільки він може забезпечити економічне зростання держави.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, у яких започатковано

вирішення проблеми молодіжного працевлаштування та молодіжного безробіття в Україні, відображено у працях В. Васильченко, Л. Лісогор. Також у своїх статтях досліджували молодіжний ринок праці такі науковці, як Д. Богиня, О. Богуцький, І. Бушмарін, Т. Заяць, Г. Купалова, Е. Лебединська, О. Макарова, І. Петрова та інші.

Незважаючи на наявність великої кількості думок, які знайшли своє відображення в науковій літературі, поки що політика держави не спрямована на забезпечення для молоді достатньої кількості робочих місць та створення можливостей для самореалізації в сучасних умовах розвитку України.

Визначальним для молоді є її входження до трудової сфери. Саме на цьому етапі свого життя молоді люди зіштовхуються з труднощами і потребують розуміння і допомоги як з боку старшого покоління, так і з боку держави. Водночас, тривалі соціально-економічні трансформації на шляху до стабільного розвитку в Україні породили безліч нових і посилили дію давніх соціальних проблем, зокрема пов'язаних із зайнятістю. Матеріали останніх досліджень свідчать про те, що молодь має досить великі та істотні переваги, порівняно з іншими віковими групами працездатного населення. У молодих людей триваліший період майбутньої працездатності, кращі показники фізичного здоров'я та витривалості, порівняно високий загальноосвітній рівень [2].

Метою дослідження є розгляд проблем, які стосуються зайнятості та працевлаштування молоді, і її місце на ринку праці України, та визначення основних напрямів формування та регулювання механізмів цього ринку на основі ситуації в країні, що склалася сьогодні.

Останнім часом наявна тенденція до збільшення кількості безробітної молоді, у якої термін безробіття триває понад рік. У 2011 р. рівень безробіття молоді становив 17,8 %, а у 2010 р. – 13,3 % [5]. На основі таких змін змінюються психологічні настрої і руйнуються професійні навички. До того ж молоді люди розраховують на допомогу держави, батьків, а це знижує мотивацію до праці. Все-таки ті, хто наважився на серйозний крок у пошуку роботи, майже не досягають поставленої мети. Труднощі щодо працевлаштування спонукають молодь займатися тіньовою діяльністю, оскільки вона не відчуває підтримки з боку держави. Така діяльність серед молодих людей призводить до таких негативних наслідків, як посилення незахищеності молоді на ринку праці, втрата мотивації праці, зміна ціннісних орієнтацій, що призводить до зниження формування престижності легальної зайнятості, а також зростання злочинності.

Сьогодні важливим чинником впливу на працевлаштування молоді є також тип економіки в країні. Процеси адаптації молоді до ринкових умов об'єктивно змушують молодих людей брати участь у

підприємництві різних форм бізнесу. Проте сучасна економічна база підприємництва досить вузька, що пов'язано з тією економічною ситуацією, що склалася в країні, браком необхідних економічних знань, зі складністю організаційних питань під час створення підприємств, відсутністю стартового капіталу, надійних зв'язків у сфері бізнесу, несприятливими умовами оподаткування [2].

Варто звернути увагу на мотивацію працевлаштування випускників. Аналіз опитування трудової орієнтації випускників вищих професійних навчальних закладів показав, що майже дві третини випускників за 2-3 місяці до закінчення навчання не знають свого майбутнього місця роботи. А це означає, що випускники недостатньо проінформовані щодо можливостей своєї професії і через це не можуть зробити аналізу тих чи інших переваг своєї професії [4].

Варто також звернути увагу на тенденцію престижних професій, ринок праці спеціалістами яких перенасичений. Сьогодні важко знайти роботу юристам, економістам, менеджерам та подібних фахівців. Тому молоді представники цих спеціальностей, які недавно закінчили вищий навчальний заклад, змушені масово перекваліфіковуватись, оскільки роботодавці не мають бажання брати у штат людину без досвіду роботи, тому що знають, що українські вузи готують спеціалістів з високою теоретичною базою, але з недостатньою практичною підготовкою. Студенти заочної форми навчання мають значні переваги, оскільки можуть одночасно працювати і навчатись, а на основі роботи набувати практичних вмінь.

Згідно зі статистичними даними, станом на 2011 р. в Україні функціонують приблизно 920 вишів: 350 університетів і академій та 570 технікумів і коледжів. У 2010 р. було зареєстровано 931642 випускники, з яких тільки 19,5 % отримали направлення на роботу з допомогою навчальних закладів [5]. Таким чином, 4 особи з 5-ти були змушені працевлаштовуватись самостійно, а це в період кризи досить проблематично.

Аналіз показників зайнятості показує, наскільки молода робоча сила затребувана на ринку праці. Станом на 2011 р., питома вага молоді в загальній чисельності зайнятих становить 34,14 %, проте обсяги зайнятості значною мірою різняться за віковими групами. Наприклад, рівень зайнятості вікової групи 15-24 років становить лише 34,2 %, тоді як рівень зайнятості вікової групи 30-34 роки становить 77,2 % [1].

На основі цих проблем варто активізувати певні чинники, які сприяли б розширенню можливостей молоді для реалізації своїх планів, тобто проявити себе як особистість. Оскільки однією з головних причин безробіття молоді є неможливість працевлаштуватися після закінчення навчання, то державна молодіжна

політика має формуватися з урахуванням інформації щодо прогнозу пропозиції робочої сили згідно з потребами роботодавців.

Потрібно вжити заходи, які забезпечили б ширшу обізнаність молодих людей у різних професіях. У цьому аспекті значну роль відіграє запровадження державних програм підтримки молоді, стимулюючи цим самим творчу активність. Варто також активно залучати засоби масової інформації та інтернет-ресурси, які сьогодні є основними комунікативними засобами. Це забезпечить вищий рівень інформованості та допоможе людині визначити напрямок, в якому вона прагне надалі працювати і реалізовувати себе, при цьому користь буде не лише для неї, а й для розвитку країни.

Варто врахувати те, що вищі навчальні заклади у високорозвинених країнах, які не можуть гарантувати працевлаштування більше ніж 70 % випускникам, позбавлені державного фінансування. В Україні такий шлях вирішення проблеми є також досить доцільний. І для того, щоб остаточно проявити себе як державу з ринковою економікою, сьогодні перед Україною постало завдання у забезпеченні робочим місцем майже кожного, хто до цього прагне, зокрема молоді.

Література

1. Буда Т. Регулювання зайнятості молоді як соціально-економічна проблема / Т. Буда // Психологія і суспільство. – 2009. – № 3. – С. 129.
2. Вальтова Д.М. Проблеми молодіжного безробіття в сучасній Україні / Д.М. Вальтова // Вісник Дон ДУЕТ. – 2007. – № 2. – С. 139.
3. Васильченко В.С. Державне регулювання зайнятості : навч. посібн. – К: Вид-во КНЕУ, 2003. – С. 252.
4. [Електронний ресурс] – http://www.dialogs.org.ua/print.php?part=opinion&op_id=1066.
5. [Електронний ресурс]. – <http://www.ukrstat.gov.ua>.

Чугай Ю.М., ст. гр. ОА-10

Кіровоградський національний технічний університет

НАПРЯМИ РЕФОРМУВАННЯ ОПЛАТИ ПРАЦІ: ВІТЧИЗНЯНИЙ ТА СВІТОВИЙ ДОСВІД

Не дивлячись на те, що за роки ринкових перетворень в Україні створено низку законодавчих та нормативних актів з оплати праці, все ж потребує подальшого дослідження механізм регулювання оплати праці з врахуванням світового досвіду, тому що існує реальна потреба в реформуванні. Саме тому, в нових умовах по іншому повинні розглядатися і питання про підходи до визначення і використання прожиткового мінімуму при характеристиці рівня життя населення.

Принциповою стала проблема визначення реальної значущості